

L'esperança dels pobres no serà defraudada (Sl 9,19)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La III Jornada Mundial dels Pobres, convocada pel sant pare Francesc, ens convida a mirar la realitat de la pobresa que hi ha en el nostre món, i a entrar en la riquesa de la pobresa com a portadora d'esperança. Els pobres tenen un lloc imprescindible en la comunitat; certament en l'atenció a les seves necessitats, però també en la seva aportació a la nostra realitat de creients en Crist.

La pobresa va unida a l'esperança. La situació d'indigència, de necessitat, pot portar —i en molts casos amb intensitat— a l'esperança. Aquesta virtut és molt necessària en el cor de moltes persones a qui, tenint de tot, els manca el sentit de la vida. La més gran pobresa. El pobre, però, és el qui, tot i mancar-li tantes coses, confia en el Senyor. Davant l'abandonament de tants, ell confia que Déu mai no l'abandonarà. «És precisament aquesta confiança en el Senyor, aquesta certesa de no ser abandonat, la que convida a l'esperança. El pobre sap que Déu no pot abandonar-lo; per això viu sempre en la presència d'aquest Déu que es recorda d'ell. El seu ajut va més enllà de la condició actual de sofriment per a obrir un camí d'alliberament que transformi el cor; perquè sap que el sosté en la seva realitat més profunda» (Francesc, *Missatge per a la Jornada*).

Als voluntaris de l'Església entre els pobres ens diu el Papa: «Us exhorto a descobrir en cada pobre que trobeu el que ell realment necessita; a no deturar-vos davant la primera necessitat material, sinó a anar més enllà... No oblidem mai que la pitjor de les discriminacions que sofreixen els pobres és la manca d'atenció espiritual. I, primer de tot, els pobres tenen necessitat de Déu... Els pobres necessiten les nostres mans per a reincorporar-se, els nostres cors per a sentir de nou l'escalf de l'afecte, la nostra presència per a superar la soledat. En poques paraules, ells necessiten amor» (ibídem).

En aquests moments de necessitat urgent d'evangelització és encara més important de viure l'opció prioritària pels darrers, per aquells que una societat sense Déu arracona i refusa. Els qui som portadors d'esperança per al nostre món, en raó de la nostra fe, necessitem acollir i acompanyar els portadors d'esperança que són els pobres, per a no traïr la credibilitat de l'Església, donant esperança efectiva i real a tantes persones indefenses per la pobresa material i tantes persones que estan mancadetes de sentit de la vida.

